

„Drž půlky co nejdál od sebe.“

Ležím na boku na hnědé kožené pohovce jako tele, co se převrátilo v děloze, a ohlídám se po tátovi. Má na sobě modrý námořnický svetr se zipem u krku, což znamená, že je v pohodě a krávy mu jsou dneska nakloněné. Já jsem všechno možné, jen ne v pohodě, už celé dny se nemůžu vykakat, takže mám břicho pod bundou tvrdé a nafouklé jako bábovku, kterou máma občas nechává vykynout pod proužkovanou utěrkou – tři králové taky dostali na zpáteční cestu z Betléma buchtu, na niž se jako forma použily jejich turbany: dokud nenajdeme hvězdu, nesmím ztratit svoje kakánky, i když teď nezvládnou dojít ani na protější břeh, bolesti nemůžu ani sedět, natož abych strávila na cestě celé hodiny.

„Co chcete dělat, tatínku?“ ptám se.

Mlčí, jen si víc rozepne zip na límci svetry, vidím mu kus obnažené hrudi. Nehtem na palci odlomí kousek mazlavého mýdla z kostky v ruce. Horečnatě si v duchu promítám uplynulé dny. Neřekla jsem nějaké ruměncové slovo, když nebylo puštěné *Lingo*? Nebyla jsem ošklivá na Hannu? Než o tom stačím uvažovat dál, strčí mi táta bez varování ukazovák s kouskem mýdla hluboko do prdky. Jen tak tak se mi podaří zadusit výkřik v polštáři pod hlavou, zahryznu se do látky. Přes slzy vidím vzorek na povlaku. Trojúhelníčky. Poprvé od Matthiesovy smrti pláču, jezero v mé hlavě se vyprazdňuje. Jak rychle tam táta prst strčil, tak rychle ho zase vytáhne. Znovu ulomí kousek mýdla z kostky. Snažím se přestat brečet, představuju si, že hrajeme na dobyvatele, jak to občas děláváme s několika

spolužáky vzadu ve vsi, je to hra, při níž se musí zapíchnout klacek na území protihráče – tátův prst je ten klacek, nic víc to není. Přesto stahuju půlky a přes rameno se vyplašeně dívám na mámu, která u kuchyňského stolu třídí ušní známky mrtvých krav, modré k modrým, žluté ke žlutým. Nechci, aby mě takhle viděla, ale nemám se čím zakrýt, i když ruměncem mě tíží jako chlupatá deka. Nezvedne oči od práce, ačkoli mýdlem musíme vždycky šetřit, a přece jí nemůže být jedno, že tohle ve mně kousek po kousku mizí. Jedna ušní známka dopadne vedle stolu. Máma se sehne, vlasy jí spadnou přes obličej.

„Pořádně je rozevři,“ bručí táta.

S poříkáváním si rukama roztáhnou půlky od sebe, jako by to byla tlama čerstvě narozeného telete, kterou je třeba rozevřít, když odmítá dudlík lahve s mlékem. Napotřetí, když mi táta strčí prst dovnitř, už nehnu ani brvou, jen zírám na okno obývacího, které je zalepené starými novinami, což je divné, protože oni se tak rádi baví o počasí, a takhle ho sotva uvidí. „Proti čumilům,“ odpověděl táta, když jsem se na to ptala, a to bych vlastně teď měla říct já jemu, s půlkami jako dvěma díly závěsu. Ale podle táty je mýdlo v prdce osvědčená metoda, která se u dětí používá už po staletí: za pár hodin se mi zase bude chtít kádit. Když vezme táta kostku mazlavého mýdla naposledy do ruky, zvedne máma zrak a oznámí: „Chybí sto padesátka.“ Na nose má brýle na čtení, to, co je od ní daleko, je teď najednou blízko. Snažím se zmenšit do velikosti Hannina panáčka od Playmobilu, kterého Obbe jednou postavil na všechny čtyři na okraj pohovky a těsně za něj mu k zadku postavil dalšího. Nechápala jsem, co mu na tom přijde tak legrační a proč je shodil dolů, když přišli na návštěvu bratři ze staršovstva. Zmenšování nezabírá, cítím se jen stále větší, viditelnější.

Pak mě táta zatahá za rantl spodárů na znamení, že procedura skončila, že si mám zase stoupnout. Prst si utře do námořnického svetru a stejnou rukou si z prádelníku vezme kousek perníkové buchtý a pořádně si kousne. Poplácá mě po lýtku: „Je to jen mejdlo.“ Rychle si natáhnou kalhoty a kleknu si, abych si zapnula knoflík, pak se zas svalím na bok jako kráva, co uklouzla na roštech, dlaní si stírám slzy z tváří.

„Sto padesátka,“ opakuje máma. Teprve teď odloží brýle.

„Plicní červivost,“ vysvětlí táta.

„Chudáček malá,“ máma na to.

Sto padesátka dopadne do krabičky s ostatními mrtvými kravami. Na chvíli se mi zachce být tím čísílkem, které teď tak tlumeně a osaměle padá dolů a zanedlouho zmizí ve tmě úložné skříňe a už ho nikdy nikdo neuvidí. Skříň se zamyká, klíček se věší z boku na háček: jde o to gesto, o to, že se něco uzavře, aby se jim v hlavě mohl uvolnit další stájový box. Pořád v sobě cítím tátův prst. Jakmile jednou vlajku na území zapíchnete, nedá se už dobýt zpět, to je pravidlo hry. Kostka mýdla leží o něco později zase zpátky v plechové vaničce na umývadle na záchodě. Nikdo si nebude lámat hlavu s ulomeným kouskem, který mi teď bloudí někde v těle. Když se na něj při čůrání podívám, slyším Obbeho slova o tom, že tenké střevo má rozvinuté povrch o velikosti tenisového kurtu. Když mi teď chce Obbe udělat naschvál, tak už nedělá jen dávkivé pohyby, ale předstírá, že nadhazuje míček na podání. Z představy, že se ve mně může konat match a že sestávám z většího prostoru, než jaký ve skutečnosti zabírám, se mi dělá nanic. Sem tam si taky představím mužička, který hrablem uhlazuje antuku, aby se ve mně zase dalo hrát a abych zase mohla kakat, hnačku nebo kabely. Snad se mu nedostane mýdlo do očí.

Na stole leží vedle nových ušních známek moje světle modré plavky bezvládně přehozené přes batoh, vedle nich je sáček slaných brambůrků a krabička jogurtového mléka. V bazénu se občas povalují brambůrky po zemi, mokré bramborové lupínky se pak člověku lepí na chodidla jako odmočené puchýře a musí se sundávat růžkem ručníku. Za chvíli si je na nohou odnese někdo jiný.

„Žirafa je jediný zvíře, co neumí plavat,“ řeknu.

Snažím se zapomenout na ten kousek mazlavého mýdla, co mi teď putuje tělem, stejně jako na tátovy prsty. Ten, kdo při hře na dobyvatele prohraje, jde taky domů zklamaný, na to nesmím zapomínat. Určitě to k tomu patří, a nakynutá bábovka vždycky trochu splaskne, když se vytáhne z trouby – nic si nezachová svou boubelatost, ani moje břicho, ani máma.

„Ty jsi snad žirafa?“ ptá se máma.

„Teďka jo.“

„Zbývá ti poslední disciplína.“

„Jenže ta nejtěžší.“

Jsem jediná mezi vrstevníky, kdo ještě nesložil zkoušku z plavání, kdo při disciplíně „plavání pod ledem“ zamrzne: je důležité to umět, u nás ve vsi bývají zimy tuhé a nevlídné. A ačkoli mi táta hodil šlajfky po tom osudném prosincovém odpoledni do kamen a teď je půlka května, vždycky může nastat okamžik, kdy člověk bude muset vzdorovat ledu. Díry však máme teď hlavně v hlavě.

„Kdyby Bůh nechtěl, aby lidi uměli plavat, tak by nás nestvořil takovýhle,“ prohlásí máma a nacpe mi plavky a sáček brambůrků do batohu. Vespuďu leží krabička náplastí, nesmím si zapomenout zalepit pupík, jinak bude zelený připínáček prosvítat pod plavkami. A všichni se dozvědí, že na prázdniny nikam

nejezdím, jinak bych toužila po dalekých zemích, po plážích bílých tak, že vypadají jako namazané opalovacím krémem.

„Co když se utopím,“ namítnu opatrně a pátrám v mámině obličejích s nadějí, že se lekne, že se jí na kůži udělá víc vrásek, než když brečí sama nad sebou, že vstane a přitiskne mě k sobě, že mě bude kolébat sem a tam jako kmínový sýr v solném nálevu, že už nebudu ušní známka, která jí pořád padá z rukou. Jenže máma ani nevzhledne.

„Neplácej nesmysly, to víš, že neumřeš.“ Říká to, jako by mi to ani nepřála, jako bych nebyla dost chytrá na to, abych předčasně zemřela. Neví samozřejmě, že my tři králové se snažíme vyjít smrti vstříc. U Tieska jsme zahlédli její záblesk, byl však příliš krátký, příliš prchavý. Navíc, když na ni člověk není připravený, neví, nač má dávat pozor. Dobrá příprava dělá člověka – Bůh taky při stvoření světa věděl, že budeme potřebovat šest dní a sedmý den si budeme muset odpočinout od všeho, co ve všední dny tvoříme. Kdyby máma věděla o našich plánech, určitě by napřímila záda – tátova záda jsou jako brčko, ale mámina jako krabička jogurtového mléka: můžete z ní vycucat všechnen vzduch a všechno pítí a pak ji zase nafouknout.

„A na dovolenou můžeme vyrazit, až když budeš umět plavat.“

Vzdychnu, cítím, jak mě připínáček píchá do pupku. Kůže kolem zřívá. Minulý týden napnuli v bazénu přes hladinu děrovanou bílou plachtu. Po stranách plavali potápěči. Trenér plavání říkal, že největšími nepřáteli jsou panika a podchlazení. Potápěči měli kolem krku zavěšené bodáky; jen tak naoko, aby to vypadalo opravdověji. Matthies si toho dne zapomněl vypichovatko s tvrzeným hrotem. Leželo na stolku pod zrcadlem v předsíni. Nikdo neví, že jsem si ho všimla, že jsem váhala,

zda ho nemám doběhnout, ale že mi v tom zabránilo naštvání z toho, že nesmím jít s ním.

Ta pitomá dovolená, pomyslím si. Ono se teprve uvidí, jestli vůbec nějaká bude. Máma navíc odjíždí ze statku jen na nákupy nebo do kostela. Všechno v pěší vzdálenosti je bezpečné, všechno mimo ni si žádá plnou nádrž, kufry a nové rakety na badminton.

V bazénu mě Belle štouchne do boku, má na sobě růžové plavky vcelku, na pravé paži tetovací obtisk Pokémona, který se rozdává ke dvěma balíčkům žvýkaček a kousek po kousku se smývá z kůže. Zkoušku z plavání složila už před lety a teď smí plavat volným stylem a skákat z vysokého můstku, jezdit na velkém tobogánu.

„Eva už má prsa.“

Zašilhám po Evě, která stojí frontu na velký tobogán. Na začátku školního roku mi pošeptala, že stačí přidat „t“ a ze slova „parka“ se snadno stane „trapka“, a že proto si to asi pletu. Mluvila pochopitelně o mé bundě. Eva je o dva roky starší než my a zjevně toho ví hodně o tom, co se klukům na holkách líbí a jak se podle toho chovat. Na konci hodiny plavání má v pytlíku nejvíc želatinových žabiček, ačkoli všichni začínáme se stejným počtem. Každý tip od ní stojí dvě žabičky. Je taky jediná, kdo se sprchuje odděleně. Myslím, že to bude bradavicemi na nohou, které sice popírá, ale já jí je vidím po stranách chodidel jako slizové žlázy u ropuch, plné jedu.

„Myslíš, že nám taky někdy narostou?“ ptá se Belle.

Zavrtím hlavou. „My zůstaneme navěky neprsatý, prsa ti narostou, jen když se na tebe nějaký kluk kouká dýl než deset minut.“

Belle kolem sebe hledá kluky, kteří se chystají plavat pod ledem. Nás nikdo neokukuje, jen sleduje, to je něco úplně jiného. „Tak se budeme muset postarat o to, aby nás viděli.“

Přikývnu a ukážu na trenéra plavání, rukou šátrá po pístalce na krku. Slova jako by se ve mně zasekla, jako děti, které se hromadí nahoře na tobogánu, až utvoří vláček, a jen čas od času některé z nich vystřelí do vody. Roztřesu se po celém těle, připínáček se mi tře o plavky.

„Panika není nepřítel, ale varování. Takže zbývá jen jediný nepřítel,“ prohlásím. A právě když si chci stoupnout na startovací blok, vybavím si Matthiese. Slyším klapot jeho rychlobruslařských bruslí, bublání vzduchu pod ledem. Potápěči říkali, že pod vodou se člověku zrychlí tep, ale já se vody ještě ani nedotkla, a už mi srdce tluč v hrudi jako pěsti o led v mých nočních múrách. Belle mě vezme kolem ramen: učíme se zachraňovat lidi, co se propadnou pod led, ale nad vodou nevíme, jak člověka udržet nad hladinou, a proto je Bellina paže těžká a stísnující. Plavky má přilepené k tělu, vidím jí čárku mezi tenkýma nohama. Myslím na bradavice zespodu Eviných chodidel. Jak jí prasknou a naplní bazén zeleným jedem, který promění potápěče jednoho po druhém v želatinové žabáky, kvá, kvá.

„To kvůli bráchovi,“ vysvětlí Belle trenérovi.

Ten si povzdychne. Všichni ve vsi o naší ztrátě vědí, ale čím déle je Matthies z domu, tím víc lidí si zvyká na to, že je nás jen pět, že se do vsi stěhují lidé, kteří nevědí, že to bylo někdy jinak. Pozvolna pouštějí bráchu z hlavy, zatímco my ho v ní máme čím dál víc.

Vymaním se z Bellina objetí a uteču do šatny, kde si přes plavky natáhnu bundu a lehnu si na lavici. Páchne to tam chlorem. Jsem přesvědčená, že voda začne bublat a za chvíli se na ní vytvoří

kolárek z mýdlové pěny. Jak jinak, když mám v sobě mazlavé mýdlo. Všichni si na mě budou ukazovat, a já jim pak budu muset říct, co se ve mně začíná přičít. Vleže na břicho začnu na lavici opatrně dělat tempa. Se zavřenýma očima plavu motýlka a potápím se do díry v ledu. Záhy si všimnu, že paže přestaly spolupracovat a že nahoru a dolů pohybuju jenom pánví. Potápěči mají pravdu: zvýšený tep a zrychlený dech. Mým nepřítelem není podchlazení, nýbrž fantazie.

Lavička mi pod břichem vrže jako pevný led. Teď zachránit nechci, chci se potopit. Stále hlouběji, až se mi začne těžko dýchat. Mezitím rozkousávám želatinové žabáčky na kousíčky, cítím chuť želé, uklidňující sladkost. Hanna má pravdu: musíme z téhle vsi pryč, pryč od blaarkopek, pryč od smrti, pryč z našeho původního bytí.